ΕΤΟΣ Η — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 22 Μαΐου 1894 — Ἀριθ. 353

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην από 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Εστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων. — Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταί. Ἠλίας Τανταλίδης (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα). — Τὰ ὄνειρα (ὑπὸ κ. Μαρίας Βρυάν, ἰατροῦ). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Κακαὶ ἕξεις. Βλασφημίαι (ὑπὸ ὑος Δικατερίνης Δραμηλαράκη). — Ἡ σιγὴ ποίημα ὑπὸ δος Παναγιώτας Λιούρδα). — Παιδικὸν δελτίον (ὑπὸ μητρὸς παιδαγωγοῦ). — Ἡ Φρόυλα. Βιβλία. Συναυλίαι. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ

Τὸ ἔδαφος τῆς Λοκρίδος σείεται. Ἡ γῆ μυκᾶται ἀπειλητική. Ἀνατρέπει ἀπὸ θεμελίων πᾶν οἰκοδόμημα καὶ μεταβάλλει εἰς μαῦρον καὶ ἀποτρόπαιον τάφον, ὅ,τι πρὸ μικροῦ ἐστέγαζε τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν ὁλοκλήρων πόλεων. Τὸ σκότος τοῦ θανάτου καὶ τῆς ὀδύνης, τὸ σκότος τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας καλύπτει διὰ τῆς μαύρης ὀθόνης του ὅλην ἐκείνην τὴν θαυμαστὴν εἰς φυσικὰ κάλλη καὶ σφριγῶσαν ἐκ ζωῆς ἔκτασιν.

Διὰ τῶν πτερύγων τῆς φαντασίας μεταφερόμεθα ἐκεῖ, ἔνθα πρὸ τριετίας τόσας ὡραίας καὶ μαγικὰς ἀπηλαύσαμεν στιγμάς, τόσας σκηνογραφίας τῆς μάγου φύσεως ἐθαυμάσαμεν, τόσον ἀπλήστως ἐφυλλομετρήσαμεν τὰς σελίδας τοῦ καλλιτεχνικοῦ αὐτοῦ λευκώματος, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐν στιγμῇ ὑπερτάτης ἐμπνεύσεως ἐδημιούργησε.

Τότε μὲ τὴν ἀσθενῆ γραφίδα μας ἀπεπειράθημεν νὰ σκιαγραφήσωμεν ἀτελῶς τὰς περικαλλεῖς ἐκείνας εἰκόνας, νὰ μεταδώσωμεν καὶ εἰς ἄλλους τὴν ἐνθουσιώδη γοητείαν, ὑφ' ἧς εἶχε καταληφθῆ ἡ ψυχή μας ἐπὶ τῇ ἐκπάγλῳ πολυτελείᾳ, ἐπὶ τῇ διὰ μαγικῶν τεχνασμάτων ἐκδηλουμένῃ φιλαρεσκείᾳ τῆς φύσεως.

Ἀλλ' ἡ εἰκὼν σήμερον μετεβλήθη. Ὅ,τι τότε ἐζωογόνει τὰ κάλλη αὐτά, ὅ,τι προσέδιδεν εἰς αὐτὰ ζωήν, χαράν, θέλγητρον, ὅ,τι ἐστόλιζε θαυμασίως τὰς γραφικὰς ἐκείνας γραμμὰς καὶ τὴν μεθυστικὴν τῶν χρωμάτων ἀνάλυσιν δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὰ χωρία καὶ αἱ πόλεις, αἱ ἐγκατεσπαρμέναι αὐτοῦ ποιητικώτατα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνθρώπινοι φωλεαί, αἱ περικλείουσαι τόσην ζωὴν καὶ σφρῖγος, τόσας χαρὰς καὶ ἐλπίδας ἀποτελοῦν ἤδη σωροὺς ἀμόρφους ἐρειπίων. Καὶ ὑπὲρ αὐτὰς ὁ μελανόπτερος θάνατος πλανᾶται σκοτεινός, σκελετώδης, διασπείρων τὸν πανικὸν πρὸς τὰ ἀνήλικα ὀρφανά, πρὸς τὰς ἀστέγους χήρας, πρὸς τοὺς ἀνεστίους γέροντας.

Ἀλλ' ὑπεράνω πάντων πνέει ὁ ζωογόνος τῆς φιλανθρωπίας ἄνεμος. Τὴν σκοτεινὴν τῆς καταστροφῆς εἰκόνα φωτίζει ἀκτινοβολῶν ὁ ἥλιος τοῦ ἐλέους καὶ τῆς συμπαθείας, τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς ἀγάπης. Αἱ χρυσαῖ ἀκτῖνες του διασχίζουν τὰ σκότη τῶν ἐκ τῆς καταστροφῆς ἐρειπωθέντων οἴκων, καὶ διεισδύουν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ἀποψυχείσης καρδίας τῶν ἀτυχῶν κατοίκων, ὧν ἀνακτεροῦνται αἱ ἐλπίδες, ἀνακτᾶται τὸ ἀπωλεσθὲν θάρρος, ἐνισχύεται ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρησις.

Τὴν εἰκόνα αὐτήν, ὑπὸ νέαν ὅλως καὶ σπαρακτικὴν μορφὴν σκιαγραφοῦμεν καὶ πάλιν ἀτελῶς, καὶ ἀντίτυπα αὐτῆς ἀποστέλλομεν πρὸς τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ φίλας καὶ συναδέλφους μας, πρὸς ἐκείνας, μεθ' ὧν μᾶς συνδέει ὄχι μόνον προσωπικὴ φιλία καὶ ἐκτίμησις, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ τοῦ βίου πρόγραμμα, ὁ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς ἀναδείξεως τοῦ φύλου μας ἀγών.

Πρῶται αἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας ἀπαντῶσιν εἰς τὴν ἐπίκλησίν μας. Ἀδελφαὶ καὶ συνεργάτιδες ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, ἀλλ' ἀδελφαὶ καὶ ἡνωμέναι καὶ ἐν ταῖς δοκιμασίαις τῆς τύχης, μᾶς γράφουσιν. Ἡ φιλανθρωπία εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργον, εἰς ὃ ἡ γυνὴ πάσης τάξεως καὶ φυλῆς ἐπιδίδει ἐνστίκτως, εἰς τὸ ὁποῖον φέρεται ἀκατασχέτως καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ εὐδοκιμεῖ πάντοτε.

Ἡ σεβαστή μας φίλη καὶ ἐν Ἀμερικῇ συνταξειδιῶτίς μας κ. Ἰσαβέλλα Βοζελὼ ἧς τὰ στήθη πρὸ μηνὸς κοσμεῖ τὸ πα-

ράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἀπήντησεν ἀμέσως διὰ πολυσελίδου ἐπιστολῆς εἰς τὴν ἐπίκλησίν μας. Ταύτην ἠκολούθησεν ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀοιδίμου σοφῆς γυναικὸς Μαρίας Δεραίμ, κυρία Φερὲς Δεραίμ, πρόεδρος πολλῶν γυναικείων σωματείων καὶ ἑνώσεων ἐν Παρισίοις, ἡ κ. Δε Μορσὶὲ καὶ ἄλλαι. Πᾶσαι συνεκάλεσαν τὰ ὑπ' αὐτὰς γυναικεῖα σωματεῖα, ἅτινα προθύμως ἐτάχθησαν ὑπὸ τὴν φιλάνθρωπον τούτων σημαίαν πρὸς συλλογὴν ἐρανων.

Ἡ δούκισσα δὲ Πομάρ, ἡ πλουσιωτάτη αὕτη γυνή, ἡ ἐν τῇ ἀγαθοεργίᾳ ὡς καὶ ἐν πάσῃ προοδευτικῇ δράσει πρωταγωνιστοῦσα θὰ διοργανώσῃ μετ' ἄλλων εὐγενῶν κυριῶν ἑορτὴν ἐν τῷ περικαλλεῖ μεγάρῳ της ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ σεισμοῦ. Ἤδη δὲ ἡ κ. Bogelot κάτοχος κειμηλίων ποικιλτικῆς μεγάλης ἀξίας, ἀπέστειλε ταῦτα ἐνταῦθα πρὸς ἐκποίησιν καὶ χρησιμοποίησιν τοῦ ἀντιτίμου ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων.

Ἡμεῖς αἱ προκαλέσασαι τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐνέργειαν καὶ φιλάνθρωπον ἐξέγερσιν τῶν γυναικῶν τῆς Γαλλίας ὑπὲρ τῆς καταστραφείσης Λοκρίδος νομίζομεν, ὅτι ὀφείλομεν ὄχι μόνον ἐν ὀνόματί μας, ἀλλ' ἐν ὀνόματι ὅλων τῶν Ἑλληνίδων νὰ ἐκφράσωμεν πρὸς τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας τὴν εὐγνωμοσύνην μας, διότι μετὰ τόσης συμπαθείας καὶ ἐνδιαφέροντος ἀντεπεκρίθησαν εἰς τὴν ἐπίκλησίν μας. Οὕτω ἡ φιλανθρωπία διασχίζουσα πτεροφόρος ὄρη καὶ θαλάσσας ἀδελφώνει τὰς γυναῖκας τῆς πλουσίας καὶ κραταιᾶς Γαλλίας μετὰ τῶν γυναικῶν τῆς ἐνδόξου καὶ μικρᾶς Ἑλλάδος, ἐν τῇ εὐγενεῖ ἐκτελέσει τοῦ πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ μοιραίως εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπόγνωσιν περιελθόντας δυστυχεῖς Λοκρεῖς.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΗΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ὁ Ἠλίας Τανταλίδης ἐγεννήθη ἐν Φαναρίῳ τῷ 1818. Τυρλωθεὶς εἰς τὸ εἰκοστὸν ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὑπέστη τὴν δοκιμασίαν ταύτην μετὰ γενναιότητος καὶ καρτερίας συγκινητικῆς. Δὲν διέκοψε τὰς φιλολογικὰς αὐτοῦ μελέτας καὶ κατεῖχεν ἐπαξίως τὴν ἕδραν τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολήν, μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ τῷ 1876. Ἡ πολυμάθειά του, τὸ γόητρον τῆς συναναστροφῆς του, ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ φύσις, παρέσχον αὐτῷ φίλους σταθεροὺς· τὰ δὲ ποιήματά του κατέστησαν τ' ὄνομά του δημοτικώτατον. Ὁ ποιητικὸς ὁρίζων τοῦ Τανταλίδου δὲν εἶναι εὐρύτερος ἢ ὁ τῶν προγενεστέρων αὐτοῦ ποιητῶν· ὡς ὁ Χρηστόπουλος, ψάλλει καὶ αὐτὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν Βάκχον, ὡς ὁ Ρίζος Νερουλὸς περιγράφει μὲ λεπτὴν εἰρωνίαν τὰ ἤθη τῶν συμπατριωτῶν του· ἀλλὰ δὲν εἶναι μιμητὴς κοινός. Μιμούμενος διατηρεῖ τὴν πρωτοτυπίαν του. Οἱ στῖχοι του εἰς εἴδη τὰ ὁποῖα δὲν ἐδημιούργησεν αὐτός, κέκτηνται ἰδιόρρυθμον χάριν. Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως περιβάλλει εἰσέτι τὸν ἀόμματον ποιητήν· δὲν βλέπει τὰς καλλονάς της, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ν' ἀναπνέῃ τὴν ἡδύτητά της.

Ἐνίοτε ὁ Τανταλίδης, στενάζει πικρῶς, πλὴν πάραυτα ἡ καλοκάγαθος αὐτοῦ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἑαυτῆς εὐθυμίαν. Τότε καὶ δείκνυται ὑπὸ τὴν εὐνοϊκωτέραν αὐτοῦ ὄψιν.

Ἡ Γρηά.

Χθεσινά μου κουρελάκια. τρελοκόριτσα ἀκόμη.
Δίχως στόχασι καὶ γνώμη,
Βγήκετε καὶ σεῖς 'ς τὴ μέση κοκκωνίτσες 'σ τὸ ἐξῆς
Καὶ γελᾶτε μὲ τὰ λόγια μιᾶς ἐξακουστῆς «Λοξῆς»!
Ἤμουν νέα καὶ 'γώ, ὅμως εἶχα κἂν καὶ κἂν καμάρι·
Εἶχα μάτια σὰν δυὸ ἄστρα, κὶ ἕνα πρόσωπο φεγγάρι.
Λωλοκόριτσα φευγᾶτε . .
Μὲ τὰ ματια μου γελᾶτε ;
Τώρα βγάζω τὸ παποῦτσι καὶ σᾶς πιάνω,
Καὶ σᾶς κάνω!
Τώρ' ἁρπάζω τὰ μαλλιά σας καὶ σᾶς ρίχνω,
Καὶ σᾶς δείχνω!

2

Εἶσθε τάχα καὶ σεῖς νέαις, κ' ἔχετε καὶ σεῖς καὶ νεῖστη!
Αἴ, ποῦν' οἱ καιροὶ οἱ πρῶτοι ;
Ποῦν' ἐκεῖνα τὰ σαρίκια, ποῦν ἐκεῖνα τ' ἀντερμά,
Τὰ ζουνάρια, τὰ σαλβάρια καὶ τὰ ρουχα τὰ βαρά,
Τὰ τετράζανθα πλεξούδια ὅταν ἤθελα νὰ πλέξω,
Ἔλεγε τὸ πρόσωπό μου: — «Φέξε Ἤλιε γιὰ νὰ φέξω!»
Ζουλιαρόγατες, φευγᾶτε·
Ἀπ' τὴ ζούλια σας γελᾶτε.
Τώρα 'βγάζω τὸ παποῦτσι καὶ σᾶς πιάνω,
Καὶ σᾶς κάνω!
Τώρ' ἁρπάζω τὰ μαλλιά σας καὶ σᾶς ρίχνω,
Καὶ σᾶς δείχνω!

3

Ποῦναι ποῦ γυαλοκοποῦσα ἀπὸ πίσ' ἀπ' τὸ καφάσι
Μάτι μὴ μὲ ξεσκεπάσῃ!
Ὅπου ἕνα παληκάρι, σᾶν τὸ μάλαμα καλό,
Μ' εἶδε καὶ ἔχασε τὸν νοῦν του καὶ κατήντησε τρελό ;
Κ' ἕνας ξένος μὲ ἐλπίδα τὴν Λοξὴ νὰ πάρῃ
Μαχαιριὲς μπροστά μου πῆρε τρεῖς κοντὰ εἰς τὸ ζωνάρι,
Ναί! σκοτώνουντ' οἱ ἄνδρες ὅμως ποῦ νὰ πλησιάσουν,
Τὴν ἀκριτσα μας νὰ πιάσουν.
Τώρα ἔρχονται «τζοτζούκια» καὶ ἔρωτας σᾶς τραγῳδοῦν
Σᾶς 'μιλοῦν σᾶς ἀγκαλιάζουν καὶ σᾶς πιάνουν καὶ πηδοῦν
Τότε εἴμεθα κλεισμέναις 'ς τὸ κλουβὶ σᾶν τὰ κανάρια·
Τὴν ἀσκιά μας ποῦ νὰ δροῦνε τὰ καϋμένα παλληκάρια ;

Τώρα τρέχουν νὰ σᾶς εὕρουν μόλις φέγγει καὶ δὲν φέγγει
Ἑκατὸν Φραγκολελέγκοι
Τὸ χεράκι σας τὸ σφίγγουν, φράγκικα σᾶς ὁμιλοῦν,
Κάθεσθε γόνα μὲ γόνα καὶ γελᾶτε καὶ γελοῦν.
Αἴ... καιρὲ κατηραμένε! κ' ἐγὼ φαίνομαι «ἀντίκα»
Μὲ αὐτὴν τὴν ταμπακέρα καὶ μ' αὐτὴν τὴν μαγουλίκα!
Ἀξετσίπωτες φευγᾶτε . . .
Σ τοὺς ταμπάκους μου γελᾶτε.
Τώρα βγάζω τὸ παποῦτσι, καὶ σᾶς πιάνω
Καὶ σᾶς κάνω!
Τώρ' ἁρπάζω τὰ μαλλιά σας, καὶ σᾶς ρίχνω,
Καὶ σᾶς δείχνω!

Ἄφινα τὸν ἀργαλειό μου, ταῖς λατάραις, τὰ σκουλιά μου,
Ἀμελοῦσα τὴ δουλειά μου ;
Τώρα σεῖς ἀπὸ τοὺς δρόμους ἔχετε συμμαζεμό ;
Πάλ' ἐγὼ γρηὰ γυναῖκα κάθουμε καὶ πολεμῶ
Μὲ τὴ ρώκα, μὲ τ' ἀδράχτι, μὲ βαμβάκι καὶ μὲ νῆμα,
Καὶ μιὰ ὥρα νὰ καθήσω 'ς τὴν ψυχήν μου τέχω κρῖμα

Ξελαγιάσματα φευγᾶτε . . .
Τὴν γερόντισσα γελᾶτε ;
Τώρα βγάζω τὸ παποῦτσι, καὶ σᾶς πιάνω,
Καὶ σᾶς κάνω . . .
Τώρ' ἁρπάζω τὰ μαλλιά σας καὶ σᾶς ρίχνω,
Καὶ σᾶς δείχνω!

Τὰ ποιήματα ἐν οἷς ὁ Τανταλίδης ὑπαινίττεται τὸ παρελθὸν καὶ εἰκονίζει τὰ παλαιὰ ἔθιμα τοῦ ζῆν καὶ τὰ ἤθη τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι χαριέστατα, διὸ ἀρέσκουσιν ἰδίως εἰς τοὺς συμπατριώτας αὐτοῦ. Ἰδοὺ ἕτερον ποίημα, ἔχον γενικώτερον χαρακτῆρα:

Ποιητὴς

Αὐτὸν ἐδῶ τὸν βλέπετε μὲ φρύδι' ἀνασυρμένα ;
Μὲ συνφρωμένον μέτωπον, μὲ μάτια βουλιαγμένα ;
Σωπᾶτε καὶ εἶναι ποιητής.
Μὲ τῆς πικρίας τὸ ραβδὶ τὰ σύμπαντα θὰ δείρῃ.
Γιανίτσαρος τῶν ποιητῶν, ἁρπάζει τὸ σατύρι,
Καὶ θὰ φανῇ σατυριστής.

Σατυριστής... Ὡς κεραυνὸν βαστᾷ τὸν κάλαμόν του·
Τὰ βέλη του ἐβούτησε 'ς τὸν βραστερὸν θυμόν του.
Φαρέτραν κρέμασε διπλῆν
Ἀπόλλων νυκτοπρόσωπος τεντώνει τὸ δοξάρι
Τὸν κόσμον ὅλον σύσσωμον ὁ διάβολος θὰ πάρῃ.
Μὲ πρῶτον τίναγμά του... Πλὴν
Ἐσκάλωσεν ἡ εὔροια τῶν στίχων μου. σταθῆτε,
Ἀκοῦτε τὸν σατυριστήν ; ἀγανακτεῖ, λυπεῖται·
Τὸν κάλαμον συχνοβουτᾷ
Σ τὰ εἰκοσί του δάκτυλα τὰ μέτρα συλλαβίζει,
Ἀλλάζει τὸ τετράδιον, τὸν ἔδρων του σκουπίζει,
Τὸ καλαμάρι τουπετᾷ.
Μὲ τὰς σβυσμένας λέξεις του λουλούδια σχεδιάζει,
Τοῦ στίχου ἡ κατάληξις ὀλίγον δὲν ταιριάζει.
Καὶ τὴν ζητεῖ στὰ λεξικά.
Φυσᾷ, σφυρίζει, ξύνεται, ἀράλατα τὰ κρίνει
Καὶ σβύνει, γράφει ἄτυχα, καὶ σβύνει, γράφει, σβύνει.
Ὤ! τί δεινὰ ποιητικά!

Πλὴν νά σοῦ τον... ἐμπνέεται, τὰ φρύδια δρέτε κάτου·
Ἐπῆρε δρόμ' ὁ κάλαμος, γελοῦν τὰ βλέμματά του·
Ἰδὲ συνέλαβε, θαρρῶ.
Ἐγκαστρωμέν' ἡ Μοῦσά του 'ς τὸν σκάμνον πρὶν καθήσῃ,
Θ' ἀποβαλθῇ παράκαιρα, καὶ μέλλει νὰ γεννήσῃ
Τετραμηνήτικο μωρό·
Ἐγέννησεν... ἀκροατὰς ζητεῖ νὰ τ' ἀναγνώσῃ·
Φευγῶ παιδιά! τί στέκεσθε ; θὰ μᾶς καταπλακώσῃ!
Ἄφες μας, ἄφες, Ποιητή!
Νὰ ζῇ τὸ νεογέννητο! τ' αὐτιά μας μὴ πειράζεις,
Εἴν' εὐτυχὲς τὸ ποίημα, καὶ νὰ μᾶς τὸ διαβάζῃς
Εἴν' τιμωρία περιττή...

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Εἶνε ἀξιοπερίεργον τὸ φαινόμενον τῶν ὀνείρων. Καίτοι διαδραματίζει τόσον ἐνδιαφέρον μέρος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν, ἐν τούτοις δὲν εἶχε μελετηθῆ ἔτι σοβαρῶς ὑπὸ πειραματικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν. Ὑπάρχει ἐπὶ τῶν ὀνείρων πληθὺς βιβλίων καὶ πλουσία παραδόσεων. Ἰατροὶ συγγραφεῖς ἐχαρακτήρισαν συνεχῶς τὰ ὄνειρα, ὡς παραίτια ὕπνων ἀνησύχων καὶ τραυματικῶν, καὶ περίεργά τινα πειράματα ἐγένοντο, δι' ὧν τὰ ὄνειρα ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ὅροι φυσικοὶ παθολογικῆς τινος τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεως.

Ἀλλ' ὅλαι αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις δὲν βασίζονται δυστυχῶς ἐπὶ οὐδεμιᾶς σοβαρᾶς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας. Ἡ μὶς Mary Whiton Calkins ἀνεπλήρωσε δι' ὡραίων ἐπὶ τῶν ὀνείρων ἐπιστημονικῶν μελετῶν της, τὴν ἔλλειψιν πάσης τοιαύτης προγενεστέρας ἐργασίας. Τὰ πρόσωπα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτέλεσε τὰ πειράματά της ἦτο ἀνὴρ 72 ἐτῶν καὶ γυνὴ 28. Ἐπὶ ὀκτὼ συνεχεῖς ἑβδομάδας ὁ ἀνὴρ εἶδεν 170 ὄνειρα καὶ ἡ γυνὴ 205. Ἕκαστον ἐκ τῶν ὀνείρων τούτων καὶ τῶν ὡρῶν περίπου καθ' ἃς συνέβησαν, ἐσημειοῦτο παρὰ τῆς ἰατροῦ ὑπ' αὔξοντα ἀριθμόν,

Τὸ πρῶτον σημεῖον τῶν μελετῶν τούτων ἀναφέρεται πρὸς τὴν ὥραν καθ' ἣν συμβαίνουσι τὰ ὄνειρα. Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης ἐξήχθη ὅτι 73 ὄνειρα ἐπὶ τοῖς 0|0 συμβαίνουν μετὰ τὴν 4ην πρωϊνὴν ὥραν. Τὰ λοιπὰ δὲ εὐθὺς μετὰ τὴν κατάκλισιν. Τὸ δεύτερον σημεῖον τῶν μελετῶν τῆς μὶς Calkins ἀναφέρεται ἐπὶ τῆς σχέσεως, τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ὀνείρων καὶ τῶν σκέψεων τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Εἰς 50 ἐπὶ τοῖς 0|0 ὄνειρα ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν ἦτο στενῶς συνδεδεμένος μὲ τὰς σκέψεις τῆς ἡμέρας, ἐνῷ εἰς τὰ λοιπὰ ἦτο ἐντελῶς ἀνεξάρτητα. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωηρότητα τῶν ὀνείρων παρετηρήθη ὅτι τὸ ἥμισυ περίπου εἶναι τόσον ζωντανά, ὥστε νὰ γράφωνται ὡς ἀληθὴς ἱστορία μετὰ καταπληκτικῶν λεπτομερειῶν. Κατὰ στατιστικὴν τῆς αὐτῆς ἰατροῦ τὰ ὄνειρα, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἔχουσιν ἄμεσον σχέσιν πρὸς πρόσωπα καὶ τόπους οἰκείους.

Τὰ ἀντικείμενα τῶν ὀνείρων εἶναι συνεχῶς κοινὰ καὶ τετριμμένα καὶ ἡ συγγραφεὺς συμπεραίνει ὅτι σπανίως συμβαίνει νὰ προβάλλωνται καθ' ὕπνους σοβαρὰ ζητήματα, ἢ νὰ αἰσθάνηταί τις ἰσχυρὰς συγκινήσεις, ἃς νὰ δύναται νὰ συγκρίνῃ πρὸς τὰς πραγματικὰς τοιαύτας τοῦ καθ' ἑκάστην βίου.

Ἡ μὶς Calkins θεωρεῖ πολὺ ἀπίθανον τὴν ἐν τοῖς ὀνείροις ταχυτέραν διαδοχὴν τῶν σκέψεων πρὸς τὴν ἐν ἐγρηγόρσει κατάστασιν, καίτοι παραδέχεται ἐπιφυλακτικῶς τοῦτο εἰς ἐντελῶς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις. Ὡς πρὸς τὰ προφητικὰ ἢ τηλεπαθητικὰ ὄνειρα, ἡ συγγραφεὺς καίτοι ἐξετάζει μετὰ συνετοῦ σκεπτικισμοῦ, μελετᾷ ἐν τούτοις καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο καὶ ἀναφέρει πλεῖστα ὄνειρα, ἅτινα φέρουν χαρακτῆρα μαντευτικῆς ἢ τηλεπαθείας. Ἀποφαίνεται, μάλιστα ὅτι παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἡ σχέσις ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ὀνείρων παρουσιάζει ἐνδιαφέροντα χαρακτῆρα.

Μαρία Βρυάν
(ἰατρὸς)

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΛΔ'.

Οἰκίσκος ἀγροτικὸς σχεδὸν μὲ ἐξωτερικὸν γραφικὸν καὶ ἐπίχαρι συνείχετο μετὰ τοῦ μεγάρου τῆς κ. Coonley. Ἀπὸ ἑνὸς παραθύρου τοῦ διαμερίσματός μας, ἠσθανόμην κατὰ τὰς μεσημβρινὰς τῆς ἡσυχίας ὥρας ἄπειρον ἡδονήν, παρακολουθοῦσα διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ἀνώμαλον καὶ ἰδιόρρυθμον ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ μικροῦ οἰκίσκου, τὰς ἀκανονίστους γραμμὰς τοῦ, τὸν ἐπὶ τῶν τοίχων ἀναρριχώμενον πανταχόθεν θαλερὸν κισσόν, ὅστις

ἐφαίνετο περιπτυσσόμενος ἐν τῇ δροσερᾷ ἀγκάλῃ του τὸ μικρὸν καὶ ἀκαλλώπιστον οἴκημα. Ἐφαίνετο ἤρεμον, γαλήνιον. Ἀπέπνεε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γλυκεῖαν ἀνακούφισιν βίου φυσικωτέρου πως, ἀπηλλαγμένου τῶν ἐθιμοτυπιῶν καὶ προλήψεων. Ὡμοίαζε δροσερὰν καὶ εὐειδῆ χωρικήν, μὲ τὰ ἀφελῆ καὶ γραφικὰ ἐνδύματα καὶ τὴν χάριν της, ζῶσαν ἐν τῷ μέσῳ κυριῶν τοῦ κόσμου καὶ γελῶσαν ἀφελῶς διὰ τὰ βεβιασμένα ἐκείνων μειδιάματα καὶ τὸν ἐν πᾶσι τεχνητὸν καὶ ἐπιτηδευμένον βίον. Καὶ ἠσθανόμην ἀγάπην, στοργήν, διὰ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο καὶ ταπεινὸν τετράγωνον, τὸ μὴ διστάζον νὰ ἀνκμετρᾶται πρὸς τὰ ὡραῖα μέγαρα, ἅτινα τὸ περιέβαλον. Καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐσυνείθισα νὰ τὸ θωπεύω καθ' ἑκάστην. Ἴσως διότι ἐξωκειώθην εἰς τὰ μικρά, ταπεινὴ καὶ ὀλιγαρκὴς ἐγὼ αὐτή, εὑρισκον αὐτὸ συμφωνότερον πρὸς τὰς ἕξεις μου, καταλληλότερον διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ βίου, ὃν ἔχω προχαράξει ἐν τῇ διανοίᾳ μου διὰ τὸ μέλλον.

Εἰς κώδων μὲ ἀπέσπασε τῶν ρεμβασμῶν μου. Ἡ οἰκοδέσποινα μου μὲ εἰδοποίει ὅτι ὤφειλον νὰ κατέλθω διὰ νὰ ἐξέλθωμεν μαζή. Εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ ἓν εἶδος συγκινήσεως εὐχαρίστου, χωρὶς ὡρισμένως νὰ εἰξεύρω ποῦ θὰ ὡδηγούμην, ὅταν ἀκριβῶς ἐσταματήσαμεν πρὸ τῆς θύρας τοῦ μικροῦ οἰκίσκου.

Θὰ σᾶς γνωρίσω μὲ μίαν ἀπὸ τὰς διασημοτέρας καλλιτέχνιδάς μας, μοὶ εἶπεν ἡ ξεναγός μου, ἐνῷ ἡ θύρα ἡ περίεργος, μὲ περιπλεκτὰ φυσικοῦ χρώματος ξύλα ἠνοίγετο πρὸ ἡμῶν. Κυρία νεωτάτη, ὡραία, πολύ, πολὺ ἀνθηρά, ἣν εἶχον ἤδη πολλάκις συναντήσει ἐξῆλθεν εἰς ὑποδοχήν μας. Διήλθομεν μικρὰν αὐλὴν καὶ εὑρέθημεν πρὸ θαλαμίσκου περιέργου. Δὲν ἦτο κἂν ξυλοστρωμένος, ἀλλὰ γῆ ἁπλῶς ὁμαλὴ ἐχρησίμευεν ὡς δάπεδον. Ἡ στέγη ἀπὸ μεγάλας καὶ χονδρὰς δοκοὺς ἀπαρτιζομένη, ἀρκετὰ χαμηλὴ ἐφαίνετο ἀνὰ διαστήματα καπνισμένη. Ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ χονδρῶν ἥλων ἀνηρτῶντο παρὰ τοὺς τοίχους διάφορα οἰκιακὰ ἀντικείμενα, ὡς καλάθιον μετὰ καρπῶν, κόσκινον, σακκίδιόν τι δικτυωτόν. Σοφᾶς χαμηλὸς σκεπασμένος ὅλος ἀπὸ τάπητας ἐγχωρίους, καθίσματα καὶ σκίμποδες ἐκ ψιάθης καὶ ξύλου ἀχρωματίστου καὶ τράπεζα ἐπίσης ἐκ ξύλου συνεπλήρου τὴν ὅλην ἐπίπλωσιν τοῦ δωματίου. Τὸ ἀσύνηθες αὐτό, τὸ ἰδιόρρυθμον, τὸ ἀφελές, τὸ φυσικὸν ἐν αὐτῇ τῇ ἀτημελείᾳ του ἐπαρουσίαζεν ἓν σύνολον γραφικώτατον. Ἄνθη εἰς δοχεῖα, ἄνθη εἰς πιάτα, ἄνθη ἐπὶ τῶν παραθύρων, ὁ κισσὸς ῥίπτων καὶ ἐντὸς ἀκόμη τοῦ δωματίου δειλῶς τοὺς πρασίνους κλώνους του καὶ τὸ πλῆρες ζωῆς καὶ σφρίγους παράστημα καὶ βλέμμα τῆς οἰκοδεσποίνης ἀπετέλουν τὸ φωτεινότερον σημεῖον τῆς ὡραίας αὐτῆς εἰκόνος.

Ἐκαθίσαμεν. Τυχαίως τότε ἔφερα τὸ βλέμμα ἀπέναντί μου πρὸς τὰ ἐπάνω. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐντὸς κατόπτρου ἡ ἐκ δοκῶν χονδρὰ στέγη ἀντεκατοπτρίζετο καὶ ὅτι περιφλεγής διέχεε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπειλητικὰς γλώσσας πυρός. Ἠγέρθην περιδεὴς καὶ ἐν ψωτιὰ Jean, μετὰ κινήσεως πρὸς τὴν θύραν ἐξεδήλου τὸν τρόμον μου. Ὁ σύζυγός μου ἐπανέλαβε τὴν ῥᾶσιν μου ἀγγλιστὶ καὶ ἡτοιμάζετο νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Ἀλλὰ τὸν τρόμον μας ὑπεδέχθη γέλως κρυστάλλινος, γέλως μαργαριτένιος τῆς ὡραίας κυρίας, ἣν συνώδευεν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς εὐθυμίας διὰ πασῶν ἡ κ. Coonley·

Καὶ σεῖς θύματα τῆς τέχνης της, μᾶς εἶπεν ἡ δευτέρα. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐπισκεφθεὶς τὴν κυρίαν ἀπὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς εἰκόνος αὐτῆς καὶ μὴ πληρώσας διὰ τοῦ φόβου καὶ τῆς στιγμιαίας ἀγωνίας του τὸν φόρον τοῦ πρὸς αὐτὴν θαυμασμοῦ του.

Ἦτο ἡ μόνη εἰκών, ἥτις εὑρίσκετο εἰς τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο, τὸ ἐπίτηδες οὕτω διασκευασθέν, τὸ μὲ ἐπανειλημμένως πυροληθεῖσαν στέγην, ὅπως ἡ καλλιτέχνις ὑφαρπάσῃ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ πυρὸς καὶ τὰς ἀποτυπώσῃ μετὰ τόσης φυσικότητος ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Ἡ ἰδέα δὲ τῆς ἐξ ἀντανακλάσεως ἐν κατόπτρῳ παραστάσεως τῆς εἰκόνος ὠφείλετο εἰς ἔμπνευσιν θαύμασίαν τῆς καλλιτέχνιδος. Διότι οὕτω μόνον ἡ ἀπάτη τοῦ θεατοῦ ἀπέβαινε τελεία καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἔργου ἀνεδεικνύετο. Ὁ τελευταίως προσφερθεὶς ἀγοραστὴς τῇ εἶχε δώσει πέντε χιλ. δολλάρια δηλ. εἴκοσι πέντε χιλιάδας φρ. ἀλλ' ἡ καλλιτέχνις δὲν ἀπεχωρίζετο τοῦ θησαυροῦ της.

Τὰ λοιπὰ διαμερίσματα τοῦ ταπεινοῦ οἰκίσκου ἔφερον τὸν αὐτὸν περίπου τύπον ἀναλόγως καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸν προορισμόν του ἕκαστον. Ἦτο τὸ εἶδός της ἐν τῇ τέχνῃ, διότι μόνον εἰκόνας ἐκ τοῦ καθ' ἑκάστην φυσικοῦ ἀγροτικοῦ βίου ἔγραφε, ἀλλὰ εἰκόνας αἵτινες τῇ ἔδιδον ἐτήσιον εἰσόδημα ἀνερχόμενον εἰς πολλὰς χιλιάδας δολλαρίων.

Μὲ τὰς ὡραίας αὐτὰς ἐντυπώσεις ἐπεσκέφθημεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ἔκθεσιν. Τὸ Μέγαρον τῶν Μηχανῶν ἦτο πρῶτον εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας. Εἶναι ἓν ἐκ τῶν μεγαλητέρων μεγάρων τῆς ἐκθέσεως, πλάτους 164 μέτρων καὶ μήκους 272, κολοσσὸς ἀληθής, ἡ ἀξία τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ὁποίου ὑπερέβη τὰ 6,700,000 φρ. Τὸ ὅλον μέγαρον διαιρεῖται εἰς τρία κεχωρισμένα διαμερίσματα, ἐν ἑκάστῳ δὲ τούτων ὑπάρχουν σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ ἐν αἷς διαρκῶς κυκλοφοροῦν αἱ τελειότεραι ἀτμομηχαναὶ τῶν νέων ἐφευρέσεων, σύρουσαι ἁμάξας μικράς, κομψάς, πολυτελεῖς δι' ὧν οἱ ἐπισκέπται μεταβαίνουσιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς σημείου τοῦ μεγάρου εἰς τὸ ἕτερον. Κινητοὶ γέφυραι συνδέουν πρὸς ἄλληλα τὰ διάφορα ταῦτα διαμερίσματα ἐν γένει δὲ ἡ ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ παντοειδὴς λειτουργία τοῦ ἀτμοῦ, ἡ ἀέννακος τῶν ἀπειροπλήθων μηχανῶν κίνησις, αἱ ἐν αὐτῷ ἐκτελούμεναι διὰ τῶν διαφόρων μηχανημάτων ἐργασίαι, ἡ καταπληκτικὴ τῶν συστημάτων τελειοποίησις, αἱ διάφοροι τῶν δύο κόσμων μηχανικαὶ ἐφευρέσεις προκαλοῦν ἴλιγγον. Τροχοὶ κινοῦνται ἀνὰ πᾶν σημεῖον, τροχοὶ μεγάλοι, μικροί, μετάλλινοι, ἐκ χάλυβος, ἐκ χαλκοῦ, ἐξ ἀργύρου, ἐκ χρυσοῦ, ἐκ ξύλων κοινῶν, ἐκ ξύλων πολυτίμων. Ἐργοστάσια ὁλόκληρα παντὸς εἴδους καὶ παντὸς συστήματος, ἐργοστάσια ἀνὰ ἑκατοντάδας ὅλας εἶναι ἐγκατεστημένα ἀνὰ τὰς ἀπεράντους αὐτὰς αἰθούσας. Κλωστοὶ κλώθονται, ὑφάσματα ὑφαίνονται, ἐφημερίδες ἐκτυποῦνται, χρυσὸς ρηνίζεται, σίδηρος διὰ μηχανισμοῦ σφυρηλατεῖται καὶ ἀληθὲς πανδαιμόνιον ἐργασίας διὰ τῶν μηχανῶν, ἐργασίας διὰ τοῦ ἀτμοῦ καὶ σιδήρου, ἐργασίας τῆς δεσποζούσης τοῦ αἰῶνος δυνάμεως ἐκτελεῖται πυρετωδῶς, μετὰ ταχύτητος καὶ δεξιότητος, ἥτις θὰ ἐχαρακτηρίζετο ὡς θαῦμα καὶ διαβολικαὶ ἐπινοήσεις εἰς χρόνους παλαιοτέρους.

Διὰ μίαν στιγμὴν βλέπω καὶ δὲν βλέπω, ἀκούω καὶ δὲν ἀκούω. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ κλείσω τὰ ὠτά μου, νὰ φράξω τὰ ὦτά μου, τόσον ἐκουράσθην, τόσον νομίζω ὅτι ἡ κεφαλή μου σφυρηλατεῖται ἀπὸ παντὸς αὐτῆς σημείου, ὅτι ἡ ὅρασις καὶ ἀντίληψίς μου σοβαρὸν διατρέχουν κίνδυνον.

Ἐξερχόμεθα τῶν στοῶν. Ἀψιδωτοὶ ἐξῶστται ὑπὸ διπλῆν σειρὰν γραφικῶν κιόνων ὑποβασταζόμενοι περιβάλλουν τὸ μέγαρον, τοῦ ὁποίου τὸν κλασικὸν ρυθμὸν ἀρχιτεκτονικῆς ἱσπανικῆς μόλις ἤδη κατορθοῦμεν ν' ἀντιληφθῶμεν. Ὑπὸ τὰς ἀψίδας ταύτας οἱ ἐπισκέπται ὡς μυρμηκιὰ ἐν ἀποσυνθέσει τρέχουν εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Ἐδῶ τὸ ἀνδρικὸν φῦλον ὑπερέχει. Ὁ ἐκ τῆς μηχανῆς καὶ διὰ τῆς μηχανῆς πλουτῶν ἀμερικανὸς εὑρίσκεται ἐδῶ εἰς τὸ στοιχεῖόν του. Καὶ δὲν ἔρχεται ἀπὸ ἁπλῆς περιεργείας ὠθούμενος. Θυσιάζει μίαν ἡμέραν διὰ νὰ κερδίσῃ ἴσως ἔτη ὅλα ἐργασίας. Ἔρχεται νὰ μελετήσῃ, νὰ τελειοποιηθῇ ἢ νὰ τελειοποιήσῃ εἰς τὸ εἶδός του. Ὅλοι ἔχουν τὰ σημειωματάριά των ἀνὰ χεῖρας καὶ πολλοὶ ἀνὰ ὁμίλους συζητοῦν καὶ σημειώνουν καὶ παρατηροῦν. Ἀριθμοὶ παρατάσσονται, τιμαὶ συζητοῦνται, καὶ τίς οἶδεν ὁποῖαι κολοσσιαῖαι ἐπιχειρήσεις κυοφοροῦνται ὑπὸ τὰς γραφικὰς ταύτας κιονοστοιχίας, παρὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τῶν κατὰ τὸ πλεῖστον μὲ ἐξωτερικὸν ἄζεστόν πως καὶ ἀτημέλητον, ἀλλὰ μὲ κεφαλάς, ἐν αἷς φαίνεται μία μόνον ἰδέα δεσπόζουσα, ἡ βιομηχανία, εἷς θεὸς βασιλεύων ὁ πτερόπους καὶ παμπόνηρος Ἑρμῆς.

Μικρὸν ἀτμόπλοιον τρᾶμ, ἐστάθμευε πρὸ τοῦ μεγάρου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξερχόμεθα αὐτοῦ. Ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικὸς καὶ ἡ ἐκ τοῦ κομάτου ἐξόντλησις δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἐπισκεπτόμεναι τὰ τόσον θωρυβώδη μεγάλα κέντρα. Ἐτοποθετήθημεν εἰς τὴν σημαιοστόλιστον καὶ κομψὴν ἀτμάκατον καὶ ἀφοῦ περιήλθομεν τὴν μεγαλητέραν ἐκεῖ λεκάνην, ἥσυχα, ἡσυχα, χωρὶς θορυβον καὶ φωνάς, μὲ τὸ ἁπαλὸν τοῦ ἠρεμοῦντος ὕδατος κούνημα, μὲ τὴν θωπευτικὴν δρόσον τῆς κρυσταλλίνης ἐκείνης ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς πανταχόθεν διωλίσθαινον γόνδολαι ἐνετικαὶ ἀναμιξ μετὰ τουρκικῶν καϊκίων, ἐξήλθομεν πρὸ οἰκοδομῆς παλλεύκου, μονοτόνου, ὑψηλῆς, χωρὶς παράθυρα καὶ ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα, μὲ δύο μόνον φεγγίτας ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν της. Παρίστα τὸ ἀσβεστόχριστον ἐκεῖνο κτίριον τὴν ἐν Ἱσπανίᾳ ἀκμάζουσαν κατὰ τὸ 1490 Φραγκισκανικὴν μονὴν Βαρίδα ἥτις ἐφιλοξένησε τὸν Χριστόφορον Κολόμβον, καθ' ἣν ἐποχὴν πεζὸς καὶ ἄνευ χρημάτων περιεφέρετο ἀνὰ τὴν Ἱσπανίαν προσπαθῶν νὰ καταπείσῃ τοὺς ἐκεῖ τότε ἰσχύοντας μεγιστᾶνας νὰ μεσιτεύσουν παρὰ τῇ βασιλίσσῃ Ἰσαβέλλᾳ, ὅπως τῷ παραχωρήσῃ τὴν ἄδειαν καὶ τὰ μέσα νὰ ἐκπλεύσῃ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Νέου Κόσμου.

Χάρις εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς ταύτης Μαρίνα, ὅστις ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ἰσαβέλλας, αὕτη ἐπείσθη νὰ δεχθῇ τέλος εἰς ἀκρόασιν τὸν ἔξοχον αὐτὸν ἄνδρα, ὃν οἱ πολλοὶ ἐθεώρουν παράφρονα καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ σοφοῦ καὶ ἀγαθοῦ μοναχοῦ, κατώρθωσεν ὁ Κολόμβος νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον τὸ μέγα καὶ φιλόδοξον σχέδιόν του: τὴν παρ' αὐτοῦ ἀνακάλυψιν κόσμου ὅλου ἀγνώστου, τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰσερχόμεναι εἰς τὴν μονὴν ταύτην κατελήφθημεν ὑπὸ ἀφάτου συγκινήσεως. Ἐφαντάσθημεν πρὸς στιγμὴν τὸν Κολόμβον παριστάμενον νοερῶς ὑπὸ τὴν στέγην ἐκείνην τὴν τόσῳ εὐεργετικὴν καὶ φιλόξενον δι' αὐτόν, φέροντα τὸν μαρτυρικὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ἀκτινοβολοῦντα ὑπὸ χαρᾶς διὰ τὴν ἐπιστέψασαν τὸ ἔργον του ἐπιτυχίαν. Ὅπου πρὸ τεσσάρων αἰώνων μόνον δάση ἀνεκμετάλλευτα ἐξετείνοντο, καὶ θηρία ἄγρια μετὰ ἀνθρώπων ἐπίσης ἀγρίων διηῶντο, σήμερον ὑψοῦνται γιγάντειαι πόλεις καὶ ἠδραίωσε τὸν κραταιὸν καὶ ἀσάλευτον θρόνον του ὁ πολιτισμός, ὁ προαχθεὶς ἐδῶ εἰς τὸ ὑπέρτατον σημεῖον τῆς τελειοποιήσεώς του καὶ μέχρι τοῦ θεοῦ ἐξυψώσας τὴν ἀνθρωπότητα.

Εἰδοποιοῦνται αἱ ἐν Χίῳ κ.κ. καὶ οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεία αὐτῆς ἀνετέθη πρὸς τὸν κ. Στάμον Σγουρόν, μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ συνενοῶνται ἐν τῷ μέλλοντι διὰ πᾶσαν μετὰ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» δοσοληψίαν των.

ΚΑΚΑΙ ΕΞΕΙΣ

ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΙ

Ἀναδιφοῦσα ἐν τῇ μικρᾷ μου βιβλιοθήκῃ ὅπως εὕρω βιβλίον τι ἔλαβον ἀνὰ χεῖρας τὴν «Jnstruction populaire» τοῦ διασήμου συγγραφέως Bercherelle ainé, πραγματείαν ἐν ᾗ ὁ ἀναγνώστης διδάσκεται πολλὰ καὶ ποικίλα πράγματα.

Φυλλομετροῦσα προσέκρουσαν τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος τῆς φερούσης τὴν λέξιν Βλασφημία. Ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ἱστορικά τινα γεγονότα, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι κατὰ τὸν μεσαίωνα καίτοι οἱ νόμοι καὶ οἱ τὴν ἠθικὴν προστατεύοντες θεσμοί, ἕνεκα τῆς γενικῆς καὶ ἀνωμάλου καταστάσεως τῶν τότε πραγμάτων ἥκιστα ἐμερίμνων περὶ πάντων ἐν γένει τῶν τότε πραγμάτων, ἐν τούτοις τὴν σπουδαιότητα τοῦ θέματος τούτου ἀναγνωρίζοντες, βαρυτάτας ἐπέβαλον ποινὰς εἰς τοὺς κακολογοῦντας καὶ βλασφημοῦντας.

Πόσον τῇ ἀληθείᾳ ἀλγεῖ τις τὴν καρδίαν καὶ ἀγανακτεῖ δικαίως κατὰ τῶν ἀθλίων ἐκείνων πλασμάτων, τὰ ὁποῖα ἀκούει κακολογοῦντα διὰ τὰς ποταποτέρας καὶ ἀναξίας λόγου ἀφορμάς, ὑβρίζοντα πᾶν ἀνθρώπινον καὶ θεῖον, βλασφημοῦντα καὶ ἀσεβοῦντα πρὸς τὸν Θεόν, τοὺς ὁμοίους των καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἔτι. Δυστυχῶς δὲ οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ρυπαρῶν χειλέων ἀγυιοπαίδων ἀκούει τις φερομένας τὰς βαρυτάτας καὶ μᾶλλον ποταπὰς βλασφημίας, ἀλλὰ τὰς αὐτὰς καὶ ἔτι χείρονας ἀκούει καὶ ἐκ πολλῶν ἀνεπτυγμένων, καὶ δῆθεν μεμορφωμένων, καὶ ἀξιούντων νὰ συγκαταλέγωνται εἰς τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν. Ἀλλ' οἵα τῇ ἀληθείᾳ διάκρισις μεταξὺ τοῦ ἀπαιδεύτου, μὴ μεμορφωμένου ἐργάτου, οὐχ ἧττον ὅμως μὴ κακογλώσσου καὶ οὐδέποτε βλασφημοῦντος, καὶ ἐκείνου τοῦ λίαν ἀνεπτυγμένου τοῦ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὰς ποταποτέρας καὶ αἰσχροτάτας βλασφημίας προφέροντος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀναιδείας καὶ Θερσιτείου τόλμης!

Ὅθεν δικαίως μετὰ παραδειγματικῆς αὐστηρότητος ἐκολάζοντο οἱ βλασφημοῦντες ἢ ὑβρίζοντες εἰς ἐποχὴν πολὺ προγενεστέραν ἡμῶν.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Αὐγούστου τῆς Γαλλίας, ἐδημοσιεύθη διάταξις ἀπαγορεύουσα ῥητῶς τὴν πρὸς τὰ θεῖα ὑβριστικὴν συμπεριφοράν, ἧς ἐχαρακτηρίζοντο αἴτιοι οἱ τὰς ἑξῆς βλασφημίας λέγοντες Tête bleu, corbleu, sang bleu. Ἕνεκα τῶν βλασφιῶν τούτων καὶ ἐνόχων ὕβρεων πρὸς τὸν Θεόν, οἱ μὲν ἀριστοκράται κατεδικάζοντο εἰς βαρὺ πρόστιμον, οἱ δὲ τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἐπέσυρον καθ' ἑαυτῶν βαρυτάτην ποινήν, τιθέμενοι ἐντὸς σάκκου καὶ ῥιπτόμενοι εἰς τὸν ποταμόν!

Ἡ μήτηρ Λουδοβίκου τοῦ Θ΄. ἐκρέμασε χρυσοχόον τινὰ ἐπὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ ὀργάνου Pilori, ἐπειδὴ οὗτος κατηγορήθη ἐπὶ βλασφημίᾳ.

Λουδοβῖκος ὁ Θ΄. ἐδημοσίευσε διάταξιν, ἥτις ὥριζεν ὅτι οἱ βλασφημοῦντες ὑποβάλλονται εἰς τὴν ποινὴν τῆς διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου σφραγίσεως τοῦ μετώπου· ἐν ὑποτροπῇ δὲ κατεγινώσκετο βαρύτερον εἶδος τιμωρίας· ὁ ἔνοχος διετρυπᾶτο τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ χείλη πεπυρακτωμένῳ σιδήρῳ.

Ἀληθῶς οὐδὲν ταπεινότερον, ἐξευτελεστικώτερον, ἄσεμνον καὶ ἀντιστρατευόμενον εἰς πάντας τοὺς κανόνας καὶ τύπους τῆς κελῆς χριστιανικῆς ἀγωγῆς, ἀπὸ τὴν κακὴν ἕξιν τοῦ βλασφημεῖν.

Οἵαν ἐντύπωσιν δύναται νὰ παράσχῃ πρόσωπον καὶ ἰδίᾳ γυνὴ ἐνκβρυνομένη ἐπὶ κακῇ ἀνατροφῇ, ὅταν ἐν ταῖς συζητήσεσι μεταχειρίζεται ἀπρεπεῖς φράσεις ἢ ὑβρίζει καὶ βλασφημεῖ.

Περαίνουσαι τὰ βραχέα ταῦτα περὶ βλασφημιῶν, παρατιθέμεθα καὶ τὸ ἑξῆς ἀρκετὰ χάριεν ἐπεισόδιον.

Ὁ Κάρολος Dufresny δραματικὸς ποιητὴς γάλλος εἶχε προσληφθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ΄. ὡς ἐπιθεωρητὴς τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου. Μετὰ τοῦτου ὁ Λουδοβῖκος ἠρέσκετο νὰ διέρχηται ὥρας τινὰς τῆς σχολῆς του χαρτοπαικτῶν· ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐσυνείθιζε νὰ βλασφημῇ, ὁ βασιλεὺς ὠργίζετο καὶ δυσηρεστεῖτο πολλάκις. Τέλος ὁ Dufresny ὑπεσχέθη εἰς τὸν Λουδοβῖκον νὰ μὴ βλασφημῇ ὡς συνείθιζεν εἰς τὸ ἑξῆς, ὅτε ἔπαιζεν. Ἡμέραν τινὰ προσῆλθεν εἰς τὸν ὅμιλον τῶν παιζόντων, ἐν ᾧ εὑρίσκετο καὶ ὁ βασιλεύς· ὁ Dufresny, λαμβάνει μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ χάνει· ἡ ἐνδόμυχος ὁρμὴ τὸν ὠθεῖ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κακὴν ἕξιν τοῦ βλασφημεῖν αἱ ἀπειλαὶ ὅμως καὶ ἡ πρὸς τὸν βασιλέα δοθεῖσα ὑπόσχεσις τὸν ἀναχαιτίζουν. Τέλος μὴ δυνάμενος νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐσωτερικὴν στενοχωρίαν του ἄλλως, ἐγκαταλείπει τοὺς παίζοντας καὶ ἀποσύρεται μετὰ τῶν ὑπολειφθέντων αὐτῷ λουδοβικίων παρὰ τὴν ἑστίαν· ἐκεῖ παρατηρεῖ δυστυχῆ τινα ἀπόμαχον τοῦ χαρτοπαιγνίου, ὅστις θερμαινόμενος ἔτριβε τὰς χεῖρας βαρέως ἀναστενάζων.

— Τί ἔχεις ; τῷ λέγει ὁ Dufresny.

— Δὲν ἔχω οὐδὲ ὀβολόν, ὅπως δυνηθῶ νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὰ θυλάκιά μου τὰ ἀπολεσθέντα.

— Ἔ! τόσον καλλίτερα τῷ λέγει ὁ Dufresny. Νά! λάβε δέκα λουδοβίκια καὶ πήγαινε ταχέως νὰ παίξῃς· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ βλασφήμει ὅσον δύνασαι περισσότερον ἀντὶ ἐμοῦ, διότι εἰς ἐμὲ εἶναι τοῦτο αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

Ἐν Ζαγαζιῷ τῇ 24 Φεβρουαρίου 1894.

Αἰκατερινη Ε. Δραμηλαράκη.

Η ΣΙΓΗ

Θέτω σιγὴν 'σ τὰ χείλη μου, ἂς τήκωμαί σιγῶσα,
Καὶ ἡ καρδιά μου ἡ πτωχὴ ἂς κρύπτῃ τὴν ὀδύνην,
Ποτέ, ποτέ, παράπονον νὰ μὴ λαλῇ ἡ γλῶσσα,
Νὰ εἶμαι πάντοτε φαιδρὰ μὲ τεχνητὴν γαλήνην.

Πρός τι νὰ λέγω πῶς πονῶ, εἰς τί θὰ μ' ὠφελήσῃ ;
Ποιὸς γιὰ ποτάμι ἐρωτᾷ : Ποῦ τὸ νερὸ κυλάει ;
Γιὰ τὸ ἀστέρι τὸ ὠχρὸ ποῦ τρέμει γιὰ νὰ σβύσῃ,
Ποιὸς ἔχασε ποτὲ καιρὸ νὰ ἐρωτᾷ, ποῦ πάει ! . . .

Ποιὸς 'ρώτησε γιὰ λούλουδο π' ἔκλινε μαραμμένο,
Χωρὶς ν' ἀνθίσῃ νὰ φανῇ τὸ χρῶμα τ' ἄρωμά του ;
Γιὰ τὸ πουλάκι 'στὸ κλαδὶ ποῦ ψάλλει λυπημένο
Ποιὸς εἶπε : «Τ' ἔχει τὸ πτωχό ; γιατὶ πονεῖ ἡ καρ-
[διά του . . .

Πύργος **Παναγιώτα Λιούρδη.**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τί δὲν πρέπει νὰ γίνεται. Μὴν ἐπιδοκιμάζητε εἰς τὰ παιδιά ὅ,τι ἀποδοκιμάζετε καὶ τιμωρεῖτε εἰς τοὺς μεγάλους.

Μὴ καταπατῆτε ἀνηλεῶς ὑπὸ τοὺς πόδας σας τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῶν τέκνων σας. Σέβεσθε αὐτὰς ὅσον δύνασθε.

Μὴ τιμωρῆτε ποτὲ τὰ μικρὰ μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ μετὰ λύπης, ὥστε νὰ αἰσθάνωνται ὅτι τὰ τιμωρεῖτε διὰ τὸ καλόν των.

Μὴν ὁμιλῆτε ποτε περὶ ἑνὸς παιδιοῦ, περὶ τῶν ἀρετῶν ἢ τῶν ἐλαττωμάτων του, τῆς καλλονῆς ἢ τῆς ἀσχημίας του ἐνώπιόν του. Τὸ μέγιστον γόητρον τῆς ἡλικίας τοῦ παιδὸς εἶναι νὰ λησμονῇ ἑαυτὸ καὶ νὰ μὴν ἀσχολῆται διὰ τὸ ἄτομόν του.

Μὴ νομίσητε ὅτι ἡ ἀξιοπρέπειά σας προσβάλλεται ἐὰν δικαιολογήτητε οἱανδήποτε ἄρνησιν, ὡς ἀποποίησίν σας πρὸς τὸ τέκνον σας. Ἐὰν ἀδυνατῆτε νὰ τὸ πράξητε, ὁ τρόπος τῆς πρὸς αὐτὸ συμπεριφορᾶς σας ἔστω τοιοῦτος ὥστε νὰ τοῦ ἐμπνεῦ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην, ὅτε καὶ ὑποτάσσεται εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ σᾶς ζητῇ οὐδένα λόγον.

Μὴ ἀναγκάζητε τὰ παιδιά, νὰ φάγουν χωρὶς νὰ θέλουν, εἴτε διότι δὲν ἔχουν ὄρεξιν, εἴτε διότι εἶναι νευρικὰ καὶ ἀνυπόμονα ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ εὐχαρίστου ἀπολαύσεως παιγνίου ἢ περιπάτου. Δὲν δυνάμεθα νὰ πίωμεν τὸ ὡραιότερον καὶ διαυγέστερον ὕδωρ, ἐὰν δὲν διψῶμεν, ὡς ἐξανιστάμεθα πρὸ τοῦ γευστικωτέρου γεύματος τὸ ὁποῖον ὑποχρεωτικῶς πρέπει νὰ φάγωμεν. Ἡ ὄρεξις καὶ ἡ πεῖνα προκαλοῦνται ὑπὸ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐν τῷ στομάχῳ γαστρικοῦ χυμοῦ. Ἐὰν ὁ χυμὸς οὗτος δὲν ὑπάρχῃ, οὔτε πεινᾷ τις οὔτε δύναται νὰ φάγῃ· καὶ εἶναι σκληρὸν καὶ βάρβαρον νὰ ὑποχρεώνῃ τις τὸ παιδὶ νὰ τρώγῃ ὅταν δὲν δύναται.

Πολλοὶ γονεῖς ἔχουν τὴν ἀδυναμίαν νὰ δίδουν εἰς τὰ μικρά των παρονόματα. Ἀλλὰ τὸ μικρὸν μεγαλώνει καὶ τὸ θωπευτικὸν ὄνομα μένει. Ἐντεῦθεν οἱ μυστακοφόροι toto καὶ αἱ γυναῖκες baby οἱ μόνον διὰ τῶν ἀνουσίων τούτων παρωνύμων καθιστάμενοι γελοῖοι. Καὶ τὰ βαπτιστικὰ ἔτι ὀνόματα Ἀφροδίτη καὶ Τριανταφυλλιὰ καὶ Λευκὴ καὶ Εὐφημία ἢ τὰ τῶν ἡρώων καὶ θεαινῶν καὶ τὰ παρόμοια πρέπει νὰ δίδωνται μετὰ πολλῆς φειδοῦς, διότι συμβαίνει, νὰ μεγαλόνῃ ἡ Ἀφροδίτη καὶ νὰ εἶναι τέρας ἢ ἡ Λευκὴ καὶ νὰ εἶναι μαύρη καὶ τότε τὰ ὀνόματα ἀποτελοῦν τρομερὰν εἰρωνείαν διὰ τὸ φέρον αὐτὸ πρόσωπον.

Ὅταν ἐν μικρὸν διαπράξῃ λάθος τι ἀνάγκη νὰ ἐπιζητῶμεν τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν καὶ νὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν ἀνάλογον θεραπείαν. Ἐὰν παρακούῃ ἴδωμεν μὴ ἡ παρ' αὐτοῦ ἀπαιτήσις μας τῆς ὑπακοῆς ἦτο ὑπερτέρα τῶν παιδικῶν του δυνάμεων.

Νὰ ἐνδύωμεν τὸ μικρὸν μὲ ὡραῖον καὶ καινουργὲς φόρεμα καὶ νὰ τὸ στέλλωμεν νὰ παίξῃ παραγγέλλουσαι εἰς αὐτὸ νὰ προσέξῃ μὴ λερωθῇ εἶναι ἐπίσης παράλογον ὡς νὰ τοῦ ἐλέγαμεν νὰ κολυμβήσῃ, χωρὶς νὰ βραχῇ. Ἡ ἐπαφὴ πρὸς τὴν γῆν, πρὸς ἣν ἐνστιγματικῶς φέρεται τὸ καθιστᾷ κατ' ἀνάγκην ἀπειθές. Ἐνδύετέ το λοιπὸν ἁπλῶς καὶ ἀπερίττως καὶ ἀφήσατέ το νὰ λερώνῃ τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπόν του, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους πλύνονται. Ἐὰν ᾖναι φύσει ἐπιρρεπὲς εἰς τὴν ρυπαρότητα, ἀντὶ νὰ τὸ τιμωρῆτε, ἀφήσατέ το μὲ τὰ ρυπαρὰ ἐνδύματα μέχρις οὗ μόνον ἀρχίσῃ νὰ ἐντρέπηται διὰ τὴν κατάστασίν του ταύτην. Θὰ ἀναγκασθῇ νὰ χάσῃ οὕτω τὸν περίπατόν του, θὰ ἐντρέπεται νὰ πλησιάσῃ καθαρὰ καὶ περιποιημένα παιδιά, καὶ οὕτω ἡ ἐκ τῆς ρυπαρότητός του φυσικὴ αὐτὴ τιμωρία θὰ τὸ καταστήσῃ προσεκτικὸν εἰς τὸ μέλλον. Ἐὰν ἐν μικρὸν ὑπεξαιρῇ καρποὺς ἢ γλυκά, σημεῖον ὅτι ἡ καθημερινή του δίαιτα δὲν περιέχει ἀρκετὰς σακχαρώδεις οὐσίας. Διδετέ του περισσότερα γλυκά, ἢ καὶ ὀλίγην ζάκχαριν καὶ καρποὺς εἰς τὴν καθημερινὴν τροφήν του. Δὲν ἐνθυμούμεθα ἄρα καὶ ἡμεῖς τὸν ἀκατανίκητον πόθον μας τῆς παιδικῆς ἡλικίας περὶ τὴν ἀπόκτησιν γλυκίσματος καὶ σακχαρωτοῦ ἐν γένει ;

Μήτηρ παιδαγωγὸς

Η ΦΡΑΟΥΛΑ

Ἡ φράουλα εἶναι ὁ ἀδάμας τῶν καρπῶν. Ἀρέσκει εἰς τὴν ὅρασιν, εἰς τὴν ὄσφρησιν καὶ εἰς τὴν γεῦσιν. Ἡείν ἢ καλλιεργηθῇ ἐθεωρεῖτο κοινὸς καρπὸς μόλις ἄξιος λόγου. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι οὔτε κἂν τὴν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των καὶ ἡ γενικὴ ἱστορία τῶν φυτῶν μόλις τῇ ἀφιεροῖ ἡμίσειαν σελίδα. Ἡ φράουλα ἤρχισε νὰ ἐκτιμᾶται ἀφ' ἧς ἐξ Ἀμερικῆς εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην αἱ πρῶται ἐξωτικαὶ φράουλαι, πολὺ μεγαλήτεραι, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀρωματικαὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ. Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ φράουλα τῶν βουνῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἄλπεων ἔχει τόσον ἀρωματώδη γεῦσιν, ὥστε οὐδεὶς μέχρι σήμερον διεφιλονίκησεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα, ἐνῷ αἱ ξέναι συνετέλεσαν ὅπως ἡ φράουλα ἐγκλιματιζομένη παντοῦ ἀποδῇ προσιτὴ εἰς ὅλους καὶ ἕνεκα τῆς εὐθηνίας καὶ ἕνεκα τῆς ἀφθονίας της.

Ἡ φράουλα τῶν δασῶν ἔχει θαυμασίαν γεῦσιν, ἄρωμα μεθυστικὸν καὶ σχῆμα γραφικὸν καὶ ὀρεκτικόν.

Πῶς τρώγεται ἡ φράουλα.

Οἱ φανατικοὶ φίλοι τῆς φράουλας τρώγουσιν αὐτὴν μόνον μὲ ὀλίγην ψιλὴν ζάχαριν, σπανιώτερον μὲ προσθήκην μαύρου οἴνου ἢ λυκωρίου. Ἄλλοι ἀρέσκονται νὰ τρώγουν τὴν φράουλαν μὲ ἀρρόγαλα καὶ ὡς ἐκ τῆς πείρας ἀπεδείχθη ὄχι μόνον ἡ παράδοξος αὕτη ἀνάμιξις δὲν βλάπτει, ἀλλὰ καὶ εἴς τινας ἀσθενείας εἶναι πολὺ ὠφέλιμος.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, τρώγουν τοὺς πλείστους τῶν καρπῶν μὲ γάλα, θεωροῦν δὲ τὴν ἀνάμιξιν αὐτὴν πολὺ ὠφέλιμον. Ἀλλ' οἱ λαίμαργοι τὴν φράουλαν τὴν μεταχειρίζονται ὡς ἄρτυμα εἰς ὅλα τὰ γλυκύσματά των, εἰς ὅλα τὰ ἀρωματώδη ποτά.

Ὁ Fontenelle, ὁ διάσημος λαίμαργος ὅστις ἔζησεν ἑκατὸν ἔτη ἀπέδιδεν εἰς τὴν μεγάλην κατανάλωσιν τῆς φράουλας τὴν μακροβιότητά του. Ὁ μέγας φυσιοδίφης Λινναῖος ἐπίσης ἀγαπῶν μετὰ πάθους τὰς φράουλας διισχυρίζετο ὅτι εἶχον τὴν ἰδιότητα νὰ μετριάζωσι τοὺς ἀρθριτικοὺς πόνους, ἐξ ὧν ἔπασχε. Φαίνεται ὅτι ἀνέκαθεν οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶχον ἀδυναμίαν διὰ τὸν καρπὸν τοῦτον, τὸν ὁποῖον ὅμως οἱ ἀρχαιότεροι ὡς ὁ Κάτων ἔτρωγον μὲ ἁλατοπίπερον καὶ ὄξος.

Ὑγιειναὶ ἰδιότητες τῆς φράουλας.

Ἡ φράουλα εἶναι ὁ πρῶτος καρπὸς τῆς θερινῆς περιόδου ὁ μᾶλλον ἀριστοκρατικός, ὁ μᾶλλον διακεκριμένος. Ἡ διάρκειά του εἶναι μακρά, διότι ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ Ἀπριλίου καὶ διατηρεῖται καθ' ὅλον τὸ θέρος, ἐν Γαλλίᾳ μάλιστα καὶ καθ' ὅλον τὸν Σεπτέμβριον. Εἶναι ἐπίσης ὑγιεινός, ὅσον καὶ ὡραῖος, βαλσαμώδης, δροσιστικός, καὶ ἐλαφρῶς καθαρκτικός. Εἶναι ἐλάχιστα θρεπτικὸς καὶ ἡ ἐλαφρὰ ὀξύτης του μετριάζεται ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ ζακχάρεως καὶ τὸ τόσον εὐχάριστον ἄρωμα διά τε τὴν ὄσφρησιν καὶ τὴν γεῦσιν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ φράουλα εἶναι φύσει καρπὸς ψυχρός, δὲν πρέπει νὰ τρώγωμεν πολλὰς μετὰ τὸ φαγητόν. Τὴν πρωΐαν νήστεις ἢ μετὰ τὴν χώνευσιν ἐν γένει ἡ φράουλα μὲ ὀλίγον οἶνον καὶ ζάκχαριν εἶναι ὑγιεινοτάτη. ἰδιαίτατα διὰ στομάχους θερμοὺς καὶ διὰ νέους ἀνθρώπους κράσεως αἱματώδους ἢ χολερικῆς.

Ἀλλ' οὐδὲν εἶναι ἀπολύτως τέλειον εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἡ τόσον πλουσία εἰς δρόσον καὶ ρευστὰς οὐσίας φράουλα βλάπτει κατὰ πολὺ τοὺς δυσπεπτικούς, τοὺς πολυσάρκους, τοὺς διαβητικούς, ἰδίως ἡ μεγάλη φράουλα ἡ ἀρωματική. Οἱ γέροντες, οἱ διάγοντες καθιστικὸν βίον, οἱ ἐπιρρεπεῖς εἰς γαστρικοὺς πόνους καὶ οἱ ἔχοντες ἀδύνατον στόμαχον ἂς ἀποφεύγουν νὰ τρώγουν

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

«Διατείνονται, σοῦ μεταδίδω δὲ τὸ πρᾶγμα τοῦτο ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν, ὅτι ὅπου σταματήσῃ τὸ βῆμά της περιπλανᾶται εἰς τὰ πέριξ, καὶ παντοῦ ὅπου μείνῃ διὰ νὰ διανυκτερεύσῃ ἐπὶ μίαν ἢ πολλὰς ἡμέρας, εἶνε βέβαιον ὅτι ἂν σκάψουν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος θὰ εὕρουν ἐξ ἅπαντος πλουσίαν μεταλλικὴν φλέβαν χρυσοῦ.

«Τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο χάρισμά της ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν ὄχι μόνον εἰς τοὺς κοινοὺς ἐργάτας ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς διευθύνοντας τὰ ἔργα μηχανικούς, ὥστε ἕνεκα τούτου τὴν ἐπωνόμασαν «Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ». Πρὸς δὲ τὴν σέβονται μεγάλως ὡς ἂν ἄλλης φύσεως ἐξαιρέτως προνομιοῦχον.

«Δὲν ἀγνοεῖς ὅτι οἱ παράφρονες ἐν γένει ἐμπνέουν εἶδος δεισιδαίμονος φόβου καὶ εἰς τοὺς ἀγρίους, καὶ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς Κινέζους οἵτινες ἐργάζονται εἰς τὸ μεταλλεῖόν μας. Πρόσθες εἰς τὸν τοιοῦτον φόβον τὸ ἀλλόκοτον προσόν ὅπερ γενικῶς καὶ ἐν πεποιθήσει τῇ ἀποδίδουν, καὶ κρῖνε ὁποῖον ἔκτακτον σεβασμὸν ἅμα καὶ φόβον ἐμπνέει εἰς πάντας ἡ παρουσία της.

«Ἂν καὶ ἀγριεύῃ ὁσάκις βλέπει οἱονδήποτε ἄλλον, πρὸς ἐμὲ ἐξακολουθεῖ νὰ δεικνύῃ ἔκτακτον ὅλως συμπάθειαν. Κάθεται πλησίον μου, ἀλλὰ οὐδέποτε ἀνοίγει τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐνόσῳ μὲ κυττάζει χύνει δάκρυα. Ἐνισχύεται ὁλονὲν ἡ πεποίθησίς μου ὅτι ἡ ἀτυχὴς αὕτη γυνὴ θὰ ἔπαθε τρομερώτατα δυστυχήματα . . .»

Αἱ δύο ἀδελφαί, πρὸ πάντων ἡ Φράγκα, ὡμίλουν συχνὰ περὶ τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης γυναικός, ἀμφότεραι δὲ ἐπεθυμοῦσαν πληρέστατα τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀνδρέου, τοῦ νὰ τὴν φέρῃ εἰς Παρισίους, διὰ νὰ προσπαθήσωσι νὰ τὴν θεραπεύσωσιν!

* * *

Ἐν τούτοις τὸ πρόγευμα ἐτελειωσε. Μετέβησαν τότε εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Ροβέρτος φυσικὰ ἐπορεύετο ὄπισθεν τῶν κυριῶν. Ὅταν ἀντίκρυσεν αἴφνης τὸ ἀνθοφόρον κάνιστρον μὲ τὴν ὁλόλευκον ἀνθοδέσμην, ὠχρίασεν ὀλίγον.

— Ἔλα, πλησίασε, Ροβέρτε, εἶπεν ἡ Τερέζα μὲ τὸ σύνηθες ὑπερήφανον ἅμα καὶ γλυκὺ ὕφος της. Ὁ Ἀνδρέας ἀναχωρῶν σοῦ εἶχε συστήσει νὰ ἦσαι ἀδελφὸς δι' ἐμέ. Ἴδοὺ ὅτι τώρα καὶ ἡ Φράγκα σοῦ ἀποτείνει ὁμοίαν παράκλησιν.

— Ὦ ! . . . Τερέζα ! . . . Τερέζα ! ἀνεφώνησε παραζαλισθεὶς ὁ νέος. Εἰπὲ γρήγορα ὅ,τι ἔχεις νὰ εἴπῃς, ἄλλως θὰ παραφρονήσω. . .

— Ἡ μία Ἀνδριαύ, ἡ ἀληθὴς μήτηρ μας, καὶ ἐγώ, ἡ πρωτότοκος τῆς Φράγκας ἀδελφή, σᾶς λέγομεν τὰ ἑξῆς : Ἡ Φράγκα σὲ ἀγαπᾷ. Σὲ ἐξέλεξεν ὡς σύντροφον τοῦ βίου της. Πιασθῆτε ἐνώπιόν μας χέρι μὲ χέρι . . . Ποτέ, Ροβέρτε δὲν θὰ ἀπαντήσῃς ἀνθρώπινον πλάσμα τόσον καλόν, τόσον τέλειον . . .

Ὁ Ροβέρτος εἶχεν ἤδη πέσει γονυπετής.

— Φράγκα, λατρευμένη μου ! Ἀληθεια εἶνε ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, ἐμέ, ἄνθρωπον χωρὶς γονεῖς, ἀπόκληρον.

«Σὲ ἀγαπῶ. Ἂν ἤμην ἀνήρ, θὰ ἐπολεμοῦσα βεβαίως ὑπὲρ παντὸς ἠδικημένου ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων. Ἀφοῦ ὅμως εἶμαι γυνή, προσφέρω ἑμαυτὴν διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὴν πρὸς σὲ ἀδικίαν τῆς τύχης. Μὴ μὲ εὐχαριστῇς Ροβέρτε. Ὅ,τι κάμνω δὲν εἶνε ἄξιον ἰδίου ἐπαίνου, ἀφοῦ τὸ κάμνω διότι σὲ ἀγαπῶ. Καὶ σὲ ἀγαπῶ διὰ τὴν καλωσύνην σου, ἀφοσίωσίν σου, διὰ τὴν γενναιότητά σου.

Ὁ Ροβέρτος εἶχεν ἀνεγερθῆ.

Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι τῆς Φράγκας εἶχον ἀνοίξει τὴν καρδίαν του.

Ἀναθραμὼν ἀκαριαίως εἰς ὅλον τὸ παρελθόν του, ἐξήτασε τὸν βίον του καὶ ἐσκέφθη ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος, ὅτι πράγματι ἦτο ἄξιος τοῦ ἔρωτος τῆς πρὸ αὐτοῦ ἀγγελικῆς κόρης, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τὸν ἀντήμειδε δι' ὅσους ἀγῶνας καὶ δι' ὅσας λύπας καὶ στερήσεις ὑπέστη.

— Δίκαιον ἔχεις, Φράγκα, τῇ εἶπεν. Ἡ συνείδησίς μου τῷ ὄντι μὲ λέγει, ὅτι εἶμαι ἄξιος σοῦ καὶ θὰ καθίσταμαι καθ' ἑκάστην ἔτι ἀξιώτερος ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐν ὅσῳ θὰ σὲ ἔχω εἰς τὸ πλευρόν μου, τίποτε δὲν θὰ ᾖναι δι' ἐμὲ ἀκατόρθωτον ! Κιστὲ εὐλογημέναι καὶ αἱ τρεῖς ! Εἶσθε χρυσαῖ, εἶσθε ἅγιαι γυναῖκες ! Καὶ ἐστὲ πεπεισμέναι ὅτι ὁ ἀτυχής, ὅστις χάρις εἰς σᾶς ἀποκτᾷ ἤδη οἰκογένειαν, δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν ἀγγελικὴν καλωσύνην σας Συνεθίζουν, ὅταν ἀρραβωνίζωνται, ἐπρόσθεσε, νὰ προσφέρουν δακτύλιον εἰς τὴν μνηστήν, εἶδος χρυσοῦ ἅμα καὶ εὐθραύστου δεσμοῦ, ὅστις προηγεῖται τοῦ ἑτέρου δεσμοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι καθιστοῦν ἀδιάρρηκτον. Ἐγώ,

πολλὰς φράουλας, ἐκτὸς τῆς ἀγρίας, ἥτις εἶναι ἐλαφροτέρα καὶ εὐπεπτοτέρα.

Χρῆσις τῆς φράουλας ἐν τῇ ἰατρικῇ.

Καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὰ φύλλα καὶ ἡ ρίζα τῆς φράουλας χρησιμοποιοῦνται ἐν τῇ ἰατρικῇ. Ἡ ρίζα της εἰς ἀφέψημα λαμβανομένη εἶναι στυπτική, ὀρεκτική καὶ διουρητική. Ἰδίως διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ δυσουρίας ἀποβαίνει ὠφελιμωτάτη ἡ χρῆσίς της. Εἰς τὰ ἀρεψήματα χρῆσις αὐτῆς κατ' ἀναλογίας γίνεται ἡ ἀκόλουθος. Εἰς πενῆντα δράμια ὕδωρ ἓν δράμι ρίζα φράουλας ξηρά. Τὰ φύλλα της ξηρὰ καὶ αὐτὰ ὡς τὸ τέϊον λαμβανόμενα ἐκτὸς τοῦ ὅτι χρησιμεύονται διὰ τὰς αὐτάς, ἃς καὶ ἡ ρίζα παθήσεις θεωροῦνται καὶ πολὺ ὠφέλιμα διὰ τὰς χρονίας διαρροίας καὶ δυσεντερίας.

Ὁ καρπὸς τῆς φράουλας εἰς τοὺς πυρετοὺς ἐν γένει ἀναπληροῖ ὅλα τὰ καταπραϋντικὰ καὶ δροσιστικὰ ρευστά, ἀναλυομένου τοῦ χυμοῦ του ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν λεμονάδαν, τὴν πορτοκαλάδαν, τὸ φραγκοστάφυλον. Κατασκευάζεται δὲ ἐὰν λυώσῃ τις τὰς φράουλας ἐντὸς ὕδατος ἐλαφρῶς σακχαρωμένου καὶ τὰς περάσῃ ἀπὸ καθαρὸν πανί.

Ἡ φράουλα εἶναι πολύτιμον καὶ εὐχάριστον βοηθητικὸν μέσον διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ παθήσεων τῶν νεφρῶν, ἐξ ἀρθρίτιδος, φθίσεως, αἱμοπτυσίας, αἱμορροίας καὶ ὑποχονδρίας. Ἀλλὰ ὅταν κάμνωμεν θεραπείαν φράουλας, ἀνάγκη νὰ γίνηται χρῆσις αὐτῶν εἰς ἱκανὴν ποσότητα καὶ νὰ τρώγονται μόνον μὲ ὀλίγην ζάχαριν. Διότι ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι εἰς τὴν ἀρθριτίδα, τὴν λιθίασιν καὶ τὰς λοιπὰς παθήσεις τῶν οὐροδόχων ὀργάνων γίνεται χρῆσις αὐτῆς μετὰ οἴνου, τότε ὄχι μόνον δὲν θεραπεύει, ἀλλὰ ἴσως καὶ βλάπτει.

Ἡ δίαιτα τῆς φράουλας, λέγει ὁ διάσημος ἰατρὸς Ernest Labbée δύναται νὰ συγκριθῇ μέχρι σημείου τινος πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν, ἥτις ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ πᾶσαν ἀλκαλικὴν δίαιταν. Ὡς αὗται ἐπιφέρει ὠφελιμωτάτην ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς ἀρθονίας τῶν οὔρων, ἀναλύουσα τὰ οὐρικὰ ὀξέα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἄφθονα εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ τοιούτων παθήσεων. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνωμεν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνηται ἡ χρῆσις τῆς φράουλας εἰς μεγάλας δόσεις, ἐκ διαλειμμάτων ἐντὸς τῆς ἡμέρας λαμβανομένης, μέχρις οὗ φθάσῃ τις εἰς κατανάλωσιν 250—300 δρ. καθ' ἑκάστην. Οἱ δυσκολευόμενοι δύνανται νὰ διαλύωσι 150 δρ. φράουλας εἰς 150 δρ. γάλα καὶ νὰ πίνωσι τοῦτο ἐκ διαλειμμάτων. Ἡ θεραπεία αὕτη γίνεται κατὰ τὸν χειμῶνα διὰ γλυκοῦ φράουλας.

Ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων

Ἡ μικρὰ κόρη Κατίνα Δαμίου ἐκ Πάρου . . δραχ. 3

ΒΙΒΛΙΑ

Ἱστορία τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνος. Παρὰ τοῦ κ. Κ. Ράδου ἐξεδόθη εἰς ὀγκώδη τόμον, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τὸ ὡραῖον σύγγραμμα τοῦ ναυάρχου Jurien de la Gravière περὶ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος καὶ κυρίως τοῦ Ναυτικοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ μόνον ἴσως πλῆρες καὶ τέλειον ἐξ ὅλων τῶν περὶ Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως γραφέντων μέχρι σήμερον, προώρισται νὰ ἐπιδράσῃ εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς ναυτικῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, ἥτις τόσον ἀτελῶς διεξήχθη μέχρι σήμερον, νὰ ἀναζωπυρώσῃ δὲ καὶ τι πατριωτικὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ, τοῦ ἀπογοητευμένου καὶ ὡς ἐν ἠθικῇ νάρκῃ ἀπό τινος διατελοῦντος.

Αἱ θυσίαι, ἡ αὐταπάρνησις, ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν πατέρων μας, περιγραφόμενα ὡς ὁ μέγας Ἀκαδημαϊκὸς ἤξευρε νὰ περιγράφῃ, καὶ μεταφρασθέντα μετὰ τῆς καλλιεποῦς γλαφυρότητος μεθ' ἧς ὁ κ. Ράδος χειρίζεται τὸν κάλαμον καθιστῶσι τὸ ἔργον του πολύτιμον κόσμον πάσης Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης, προσφιλὲς ἀνάνισμα εἰς πάντα Ἕλληνα καὶ πᾶσαν Ἑλληνίδα. — Τιμὴ αὐτοῦ φρ. 5.

Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν. Ἐξεδόθη ἡ προαγγελθεῖσα παρὰ τοῦ κ Γ. Κωνσταντι ίδου Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν, περὶ τῆς ὁποίας πολλὰ ἐγράψαμεν ἐν καιρῷ. — Περικοπὰς αὐτῆς ἀναδεσομένας εἰς ἐπισήμους Ἀθηναίας γυναῖκας θέλομεν ἀναδημοσιεύσει προσεχῶς.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Εὐεργετικὴ κ. Boniciolli. Ἦτο ἡ πανήγυρις τῶν Συναυλιῶν, ἡ ἀληθὴς ἑορτὴ τοῦ φιλομούσου κόσμου, ἡ εὐεργετικὴ ἑσπερὶς τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας τῶν Φιλομούσων κ. Boniciolli. Ὁ *Λεωνίδας* του, ἡ νέα αὕτη σύθεσις του ἀνέδειξεν αὐτὸν ἀληθῆ Λεωνίδαν τῆς μουσικῆς, γίγαντα ὑπέροχον ἐκτιμηθέντα καὶ ἐπευφημηθέντα κατ' ἀξίαν παρὰ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ.

Ἐξετάσεις ᾠδικῆς. Τὸ προπαρελθὸν Σάββατον τὸ Φάληρον ἦγε σεμνὴν καὶ αὐτὸ τῶν μουσῶν ἑορτήν. Ἡ γνωστὴ καλλιτέχνις κ. Dupont ἡ διδάσκαλος ἐν τῷ ᾄσματι τῆς ἡγεμονόπαιδος Μαρίας ὑπέβαλεν εἰς ἐξεταστικὴν δοκιμασίαν τὰς παρ αὐτῇ εἰς τὴν φωνητικὴν μουσικὴν καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον διδασκομένας μαθητρίας.

Πᾶσαι νεάνιδες ἐκ τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν τῆς πρωτευούσης, τοῦ Φαλήρου καὶ τοῦ Πειραιῶς ἔψελψαν μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ γλυκύτητος καὶ ἐξετέλεσαν δυσκολώτατα τεμάχια, ἱκανοποιήσασαι οὕτω τοὺς κόπους τῆς διδασκάλου των, ἥτις ἐδέχθη τὰς εὐχαριστίας καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων.

καλὴ Φράγκα, μὴ προειδοποιηθεὶς δὲν ἔχω δακτύλιον νὰ σοῦ δώσω αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἂς τὸν ἀναπληρώσω ὅμως προσωρινῶς δι' αὐτοῦ τὸ ὁποῖον δι' ἐμὲ εἶνε πολυτιμότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀδάμαντας τοῦ κόσμου, Ἀνέσυρε τότε ἀπὸ τοῦ στήθους ταινίαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐκρέματο χρυσοῦν τι ἀντικείμενον, πολὺ μικρὸν καὶ σχήματος παραδόξου. Ἔτι μᾶλλον ἀλλόκοτοι χαρακτῆρες ἐκάλυπτον ἀμφοτέρωθεν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο νομισμάτιον.

Ὁ γλύπτης ἐξηκολούθησε :

— Ὅταν μίαν πρωΐαν μὲ εὑρῆκαν τυλιγμένον ἐν τοῖς σπαργάνοις μου, εἰς τὴν κλίμακα τοῦ Ὀρλεάν, ὅπου μὲ ἐπῆραν καὶ μὲ ἀνέθρεψαν, εἶχον εἰς τὸν λαιμόν αὐτὸ τὸ νομισμάτιον. Μοῦ τὸ ἄφησαν. Ἴσως ἡμέραν τινά, χάρις εἰς αὐτό, ἀξιωθῶ νὰ ἀνεύρω τοὺς γονεῖς οἵτινες μ' ἀπέρριψαν μακράν των, καὶ τοὺς ὁποίους ἐδ'στασα πάντοτε νὰ καταρασθῶ. Φύλαξέ μου το, ἀγαπητὴ Φράγκα. Ἂς χρησιμεύσῃ ὡς πρῶτος δεσμὸς μεταξύ μας αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τῆς μητρός μου. ἤτις βεβαίως θ' ἀπέθανε, διότι ἄλλως θὰ ἐρρόντιζε νὰ μὲ ἀναζητήσῃ καὶ θὰ μὲ ἀνεύρισκε.

Ἡ Φράγκα ἡσπάσθη εὐλαβῶς τὸ νομισμάτιον πρὶν ἢ τὸ περάσῃ εἰς τὸν λαιμόν της.

— Θὰ τὸ ἔχω πάντοτε ἐπάνω μου, εἶπε μετὰ συγκινήσεως.

* * *

Καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἀνακλίντρου τῆς Τερέζας, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Φράγκα, καὶ κρατούμενοι ἀπὸ τὴν χεῖρα, δὲν ἔπαυον ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ ἔρωτός των καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός των ὑπὸ τὰ εὐμενῆ ὄμματα τῆς Σιβύλης καὶ τῆς ἀδελφῆς των.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἤθελε κατ' ἀρχὰς νὰ φανερώσῃ τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν Ροβέρτον, εἰμὴ ἀφοῦ οὗτος θὰ ἐκέρδιζε τὸ μέγα βραβεῖον εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν. Δύναμις ὅμως τις, ὅλως ἀκαταμάχητος τὴν παρώρμα νὰ ἐπιπεύσῃ τὸ τοιοῦτον, καὶ αὐτή, ἡ συνήθως τόσον ἡσύχου καὶ ὑπομονητικοῦ χαρακτῆρος, δὲν ἠδυνήθη νὰ περιμένῃ. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἀναγγελθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν βραβευομένων αὐτὴ θὰ εἶναι ἤδη ἐνήλικος· Τότε λοιπὸν θὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὴν μητέρα της τὴν ἀνέκλητον ἀπόφασίν της. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ τὴν ἄφιναν νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας ὅπως εἶχε φύγῃ ἡ Τερέζα, δηλαδὴ χωρὶς νὰ τῇ δώσουν οὔτε ὀβολόν, αὐτὴ ἑπομένως θὰ μετέβαινε μετὰ τῆς Σιβύλης παρὰ τῇ Τερέζᾳ καὶ θὰ πκρέμενεν ἐκεῖ μέχρι τῆς τελέσεως τοῦ γάμου της.

* * *

Συνέπεσε νὰ μὴ εἶναι ἐνοικιασμένον ἐν οἴκημα εὑρισκόμενον παραπλεύρως τῶν τῆς Τερέζας. Ὁ Ροβέρτος ἐπρότεινε νὰ καταβῇ νὰ ζητήσῃ τὸ κλειδίον διὰ νὰ τὸ ἐπισκεφθῶσιν. Ἡ πρότασίς του ἐγένετο δεκτή. Μετ' ὀλίγον ἀνῆλθε φέρων δύο κλειδας.

— Φαίνεται, ταῖς εἶπεν ὅτι κάποια γήρα, πολὺ καθὼς πρέπει κυρία, καθ' ἃ μὲ εἶπεν ἡ θυρωρός, ἦλθε κατ' αὐτὰς καὶ τὸ ἐπεσκέφθη αὐτό τὸ οἴκημα Ἂν σοῦ ἀρέσῃ, Φράγκα, θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ τὸ ἐνοικιάσωμεν ἀπὸ τοῦδε.

Ἡ Φράγκα καὶ ἡ Σιβύλη εὐσῆκαν ὀρθὰς τὰς σκέψεις του, ἠγέρθησαν δὲ ἔπειτα πάντες διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ ἴδουν τὸ οἴκημα. Τοῦτο συνείχετο, ὡς εἴπομεν μὲ τὸ τῆς Τερέζας, πρὸς τὸ ὁποῖον καὶ συνεκοινώνει ἄλλοτε διὰ θύρας ἥτις ἤδη ἦτο ἐκτισμένη.

Ὁ ἐξώστης, ὅστις ἐξετείνετο καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς προσόψεως, διεχωρίζετο εἴς τινα μέρη δι' ἁπλῶν σιδηρῶν κιγκλίδων, καὶ οὕτω ἕκαστον τῶν οἰκημάτων τοῦ αὐτοῦ πατώματος διέθετε ὡοισμένον μόνον μέρος τοῦ ἐξώστου.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Τερέζας. Ἡ Φράγκα ἦτο κατευχαριστημένη

Ὁ Ροβέρτος κατῆλθεν ἀμέσως νὰ τὸ ἐνοικιάσῃ. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε φέρων τὰ δύο κλειδία εἰς τὴν Σιβύλην.

Αὐτὴ ἐπῆρε τὸ ἓν μόνον.

— Τίς οἶδε τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ Ἔξαφνα παρουσιάζεται ἀνάγκη νὰ ἔλθωμεν χωρὶς νὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν καὶ λείπῃ ἡ Τερέζα Ἂς πάρω λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸ ἓν ἐκ τῶν κλειδίων, διὰ νὰ ἔχωμεν ποῦ νὰ καταφύγωμεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει

«Τὸ ἄλλο σᾶς τὸ ἀφίνω.

Ἡ Φράγκα ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὰ περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως ἐν τῷ νέῳ οἰκήματι, καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐν αὐτῷ βίου της σχέδια

Εἰς τὴν Σιβύλην θὰ ἔδιδε τὸν κοιτῶνα. Αὐτὴ ἡ Φράγκα θὰ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ὀπισθεν τούτου μικρὸν δωμάτιον, τὸ προσωσιμένον δι ἐστιατόριον, τοῦ ὁποίου ἡ ἰδία θὰ ἐπενέδυε τοὺς τοίχους διὰ λευκοκυάνου βιμβκεροῦ ὑφάσματος, καὶ οὕτω ἡ μικρὰ της φωλεὰ θὰ ἦτο ὡραιοτάτη Τὴν αἴθουσαν ἥτις ἦτο τόσον εὐρύχωρος καὶ τόσον εὐήλιος καὶ εὐάερος, θὰ τὴν μετέτρεπεν εἰς ἐργαστήριον ἐκεῖ δὲ θὰ παρέμενον ὅλην τὴν ἡμέραν.

(ἀκολουθεῖ)